

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG**

D O M

Afsagt den 12. maj 2015 af Østre Landsrets 9. afdeling

9. afd. nr. B-995-14:

A

mod

Ankenævnet for Patienterstatningen
(tidligere Patientskadeankenævnet)

Helsingør Rets dom af 20. marts 2014 (BS 1-2286/2009) er anket af A
med påstand om, at indstævntes afgørelser af 23. april 2009 og af 5. januar 2014 ændres
således, at indstævnte tilpligtes at anerkende, at appellanten er berettiget til erstatning efter
lov om patientforsikring i relation til den appellant overgåede skade ved behandling på
B s i forbindelse med operation den 24. november 2005 samt i relation til
den appellant overgåede skade i forbindelse med behandling ved C
den 2. juni 2006.

Indstævnte, Patientskadeankenævnet, har påstået stadfæstelse.

Appellanten har herudover påstået byrettens sagsomkostningsafgørelse ændret, således at sagsomkostningerne ophæves, subsidiært at de sagsomkostninger, som appellanten måtte skulle betale, nedsættes.

Indstævnte har påstået byrettens sagsomkostningsafgørelse stadfæstet.

Appellanten er af landsretten i medfør af retsplejelovens § 336 meddelt tilsagn om godtgørelse fra statskassen af den del af appellants sagsomkostninger, der måtte overstige dækningsmaksimum på 125.000 kr. for appellants retshjælpsforsikring.

Supplerende sagsfremstilling

Appellanten har under anken fremlagt blandt andet en ansættelseskontrakt af 6. december 2005 med D en allonge hertil af 30. oktober 2006 samt lønsedler vedrørende 2006 og 2007. Der er yderligere fremlagt "forholdsregler efter KAG" fra B dateret marts 2000, hvori er anført blandt andet, at man kan foretage løft med mere end tre kilo, cykle, styrketræne eller dyrke aerobic fire dage efter undersøgelsen.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af A

A har forklaret blandt andet, at han efter at have fået konstateret cancer gik på nedsat tid frem til operationen i november 2005. Han har stadig problemer med eksem på benet som følge af blodproppen, og eksemen udvikler sig med jævne mellemrum til betændelse. Han har måttet opgive at dyrke roning efter blodproppen. For at få formaliseret rammerne indgik han en ansættelseskontrakt med D i december 2005. Han var på det tidspunkt helt overbevist om, at han ville kunne komme tilbage på fuld tid. Han nåede dog ikke at komme op på fuld tid, før han fik blodproppen i benet. Han var i tiden efter blodproppen ambulant indlagt og skulle i en måned dagligt møde på hospitalet. Han udførte ikke arbejde i denne periode, bortset fra muligvis lidt papirarbejde. Han havde det godt efter, at guidewiren var blevet fjernet ved reoperationen i januar 2007. Han fik besked om at holde sig helt i ro i 6 – 8 uger efter reoperationen for at undgå, at blodåren sprængtes som følge af overbelastning. Han led et indtægtstab i den forbindelse. Han havde på dette tidspunkt muligvis indgået en aftale om fast honorering på 40 timer måned-

ligt som led i en nedtrapningsordning. Under behandlingen af erstatningssagen blev han ikke på noget tidspunkt spurgt om, hvorvidt han har lidt et økonomisk tab. Han har modtaget pension, siden han var 68 år, men har arbejdet ved siden af, og han regnede med at arbejde fuld tid i yderligere nogle år. I 2007 blev han ligeledes opereret som følge af, at der var opstået brok i såret fra canceroperationen.

Procedure

Parterne har for landsretten gentaget deres anbringender for byretten og har procederet i overensstemmelse hermed.

Appellanten har herunder nærmere anført blandt andet, at appellanten som følge af den efterladte guidewire var nødsaget til at gå til yderligere undersøgelse og til at gennemgå en reoperation i januar 2007.

Appellanten har endvidere anført, at byretten har fastsat sagens omkostninger uforholdsmæssigt højt, idet appellanten har været nødsaget til at anlægge retssag for at få anerkendt, at den behandling, appellanten modtog fra Lægevagten den 2. juni 2006, var i strid med bedste specialiststandard.

Indstævnte har heroverfor nærmere anført blandt andet, at landsretten kun kan tage stilling til spørgsmål, der forinden har været forelagt for ankenævnet til prøvelse. Appellanten har under den administrative behandling ikke krævet erstatning for skade i form af yderligere operation i januar 2007.

Indstævnte har endvidere anført, at der ikke er grundlag for at fravige retsplejelovens § 312, stk. 1, og at de af byretten fastsatte sagsomkostninger er passende fastsat henset til sagens værdi, omfang og varighed.

Landsrettens begrundelse og resultat

Patientskadeankenævnet (nu Ankenævnet for Patienterstatningen) har i afgørelsen af 23. april 2009 anerkendt, at det ikke var i overensstemmelse med bedste specialiststandard at efterlade en guidewire i appellants blodårer i forbindelse med operationen den 24. no-

vember 2005. Ankenævnet fandt imidlertid, at appellanten ikke med overvejende sandsynlighed var blevet påført en skade som følge heraf.

Landsretten er på baggrund af udtalelserne fra Retslægerådet, herunder navnlig besvarelsen af spørgsmål 4 og 18 enig med byretten i, at det ikke kan anses for overvejende sandsynligt, at den glemte guidewire var årsag til, at appellanten i juni 2006 fik en blodprop i højre ben.

Det er ubestridt, at appellanten i januar 2007 gennemgik en reoperation, hvorunder man fjernede den glemte guidewire.

Patientskadeankenævnet (nu Ankenævnet for Patienterstatningen) har ved afgørelsen af 23. april 2009 taget stilling til appellantens krav om erstatning, herunder for tabt arbejdsfortjeneste, samt godtgørelse som følge af operationen den 24. november 2005. Appellanten er derfor ikke afskåret fra under denne sag at gøre gældende, at han er blevet påført en erstatningsberettigende skade i form af yderligere sygedage efter reoperationen i januar 2007.

På baggrund af de foreliggende oplysninger, herunder oplysningerne om appellantens indtægtsforhold i 2007, finder landsretten, at der ikke er grundlag for at antage, at appellantens krav på godtgørelse og/eller erstatning som følge af patientskaden i form af en efterladt guidewire, der efterfølgende måtte fjernes, overstiger 10.000 kr., jf. § 5, stk.2, i den dagældende lov om patientforsikring.

Indstævnte har i afgørelsen af 15. januar 2014 anerkendt, at appellanten som følge af behandlingen ved lægevagten den 2. juni 2006 har fået en erstatningsberettigende patientskade i form af en forsinket blodfortyndende behandling, der med overvejende sandsynlighed har medført en forværring af appellantens gener efter blodproppen, der i denne sammenhæng må anses for grundsygdommen.

Landsretten tiltræder af de af byretten anførte grunde, at der ikke er grundlag for at antage, at sagsøgeren som følge af denne patientskade har et krav på erstatning og/eller godtgørelse, der overstiger 10.000 kr., jf. § 5, stk. 2, i den dagældende lov om patientforsikring.

Med disse bemærkninger tiltræder landsretten, at indstævntes frifindelsespåstand er taget til følge.

Sagsomkostninger.

Landsretten finder ikke grundlag for at tilsidesætte byrettens sagsomkostningsafgørelse. Landsretten har herved lagt vægt på sagens værdi, forløb og udfald.

For landsretten skal appellanten, A betale sagsomkostninger til Ankenævnet for Patienterstatningen med 30.000 kr. til dækning af ankenævnets udgifter til advokatbistand. Ved fastsættelsen af beløbet er der ud over sagens værdi taget hensyn til sagens omfang og varighed for landsretten.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal A betale 30.000 kr. til Ankenævnet for Patienterstatningen.

De idømte sagsomkostninger, der forrentes efter rentelovens § 8 a, skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

(Sign.)

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 12-05-2015

Camilla Nielsen
overassistent